

„Povedale bodo med kraljici!“ zakličejo bučele in odhite v panj.

„Nočem kraljičine milosti, jaz zahtevam svojo reč!“ rohni medved in izkuša vtakniti v vhodno luknjo svojo rejeno taco; toda ne gre!

„Kdo je?“ se oglasi močna straža za vhodom in resnobno stopi na dan.

„Gospodar tega okrožja!“ zareži medved. „Zahtevam desetino; toda ker se tako prezirljivo vedete in odvračate desetino, zato budem porabil silo!“

„Torej sovražnik!“ zašepeta straža in en oddelek odhiti v panj.

Medved pa zopet izkuša spraviti taco v vhod ter ga povečati kolikor mogoče; toda panj je bil še v najkrepkejših letih in se ni nič zmenil za medvedov poizkus.

Medtem pa sprejme medveda straža z vso strogostjo. Medved je odbijal napade v divji jezi: otepjal in mahal je s tacama okrog sebe in rentačil silno.

„Sovražnik! Sestre, na noge, na boj!“ zahrumel je po panju bojni glas došlega stražnega oddelka. Tedaj pa je završalo in zabučalo v panju. Vse je drlo skozi vhod, da se čim preje spopade z nevarnim sovražnikom. Tako se je ta hrabra vojska urno vsipala na kosmatinca, da je medvedu postajalo vroče.

Skoro je medved plesal in se vrtil pred panjem tako, da je postal kar vrtoglav. Sovražnik pa ga je napadal v vedno večjem številu. Zdajci se mu pa zapodi ena tolpa kar naravnost v oči!

„Dosti imam! Danes sem jo pa res iztaknil!“ zarjur je opikani kosmatinec in si mel oči. Planil je od nesrečnega drevesa in v divjem ognju lomastil v enomer naprej, ne ogibajoč se grmovja in drugih zaprek, češ, sila pa le ni vselej dobra!

Bučele so še nekaj časa hitele za njim in ga neusmiljeno pikale; potem pa so se vrstile in praznovale zmagooslavje.

Zvonimir Maslè.

18. Pajek.

Sedél je dolgi pajek
Na tenki šibici,
Poredno se je sméjal
V vodico ribici.

„Aj, videla bi rada,
Da v potok ta bi pal,
Ehé, ehé, ne boš me!
Prav žal mi je, prav žal!“

Pa skozi gaj zapihnil
Prav ljubek je zefir,
Zazibal se je pajek
In v hladni pal je vir.

Zato pa umen bodi
In dobro pomni to:
Kdor sam v nevarnost hodi,
Končal prezgodaj bo.

Gradiški.

